

מקור - די וידאש - דבקות מיסטית מאהבת אישה לאהבת אלוהים מתוך הספר "ראשית החכמה", שער האהבה, פרק רביעי

ום אחד מן הימים יצאה בת המלך מן המרחץ.

וירא אותה איש מיושבי קרנות, ויאינח אנחה גדולה, ויאמר "מי יתן אותה ברשותי לעשות בה כטוב בעיניי". ותען בת המלך ותאמר לו: "בבית הקברות יהיה זה ולא הנה".

כשמעו דברים אלה שמח, כי חשב שאמרה לו ללכת אל בית הקברות ולשבת [להמתין] לו שם, והיא תלך אצלו, ויעשה בה כטוב בעיניו. והיא לא לזה נתכוונה, אבל רצתה לומר כי שם דווקא ישוה הקטן והגדול, הנער והזקן, הנקלה והנכבד, קטן וגדול שם הוא שמה יהיו שוויים הכל - אבל בנה לא, כי בת מלך, לא ייתכן שיקרב אליה אחד מן ההמון.

וידם האיש ההוא, וילך אל בית הקברות, וישב לו שם, ויקשור מחשבת שכלו בה, ותמיד יחשוב בצורתה. ומרוב חשקו בה הפשיט את מחשבתו מכל מורגש, ושם אותה כולה בצורת האישה ההיא ביופייה, ויום ולילה תמיד ישב בבית הקברות, ושם יאגל וישתה, ושם יישן, כי אמר, אם לא תבוא היום, תבוא למחר.

כן עשה ימים רבים, ומרוב פרישותו מכל מורגש, לקשירת מחשבת שכלו בדבר אחד תמיד, והתבודדותו וחשקו הגמורה, נתפשטה נפשו מהמורדשות ושבה להידבק המושכלות.

[כך] עד שמכל מורגש נתפשטה, ואפילו מהאישה, ודבקה בשם יתברך, עד שלימים מועטים פשטה כל מורגש וחשקה במושכל האלהי, ושב להיות עובד שלם איש האלוהים קדוש, עד שתפילתו נשמעת וברכתו פועלת לכל עוברי דרכים, אשר יעברו דרך שם, וסוחרים ופרשים ורגלים אשר יעברו דרך שם ייטו אליו ויקבלו ברכתו, עד שהלך שמו למרחוק. ---

וכתב הרב יצחק מן [העיר] עכו, עליו השלום, ב"מעשיות הפרושים", שמי שלא חשק לאישה, הוא דומה לחמור ופחות ממנו: והטעם, כי מהמורגש צריך שיבחין העבודה האלוהית, כפי שפירשנו.

סיכום - די וידאש - דבקות מיסטית מאהבת אישה לאהבת אלוהים מתוך הספר "ראשית החכמה", שער האהבה, פרק רביעי

ר' אליהו בן משה די וידאש היא מקובל שישב בצפת במאה ה-16. הוא כתב משל על האהבה בו אנחנו רואים רעיונות דומים מאוד לאפלטון במשתה. מתוך כך אפשר להעריך כי די וידאש בעצם "גייר" את המשתה והכניס בו את המשמעות שלו לאהבת האל.

המשל של די וידאש מספר על אדם שנקרא "יושב הקרנות" הכוונה לאיש פשוט ובור שנקלע למצב לא רגיל. הוא רואה את בת המלך במערומיה כאשר היא יוצאת מהמרחץ. מיד אותו אדם צועק לה "מי יתן אותה ברשותי לעשות הטוב בעיני" כלומר, הוא מחמיא לה על הופעתה החיצונית ומאחל את הזיווג איתה.

בת המלך לא נשארתי חייבת ואומרת לו משפט שאפשר להבין אותו בכמה דרכים: בבית הקברות יהיה זה ולא הנה". אם נבין את זה במובן הראשוני, היא אומרת לו שרק בבית הקברות היא מוכנה לאותו זיווג מיוחד - היא צוחקת עליו ואומרת לו בעברית פשוטה "היית מת". אפשר גם להבין את זה בצורה אחרת יותר מחמיאה לבת המלך שהיא אומרת לו שבבית הקברות כולנו שווים ושם תוכל לראות אותי.

יושב הקרנות לא מתוחכם כל כך ומבין את מילותיה בצורה המילולית ביותר ופשוט הולך מחכה לה בבית הקברות. בבית הקברות, מחכה אותו אדם לבת המלך מתוך מחשבה כי היא עוד מעט תגיע... מחכה מחכה בזמן שהוא חושב על מה שהוא ראה, הוא חושב על הצורה שלה ומתאהב בה. אבל אז קורה משהו נוסף, בגלל שהוא מחכה לה כל כך הרבה זמן והיא לא מגיעה, הוא מתאהב באידיאה שלה... הוא כבר לא מחובר רק למחשבה הגשמית של אותה אישה אלא לצורתה הרוחנית.

אבל מאז הוא מצליח לעלות מדרגה נוספת, הוא מתחבר למושכלות - הרבדים הרוחניים והשכליים של המציאות. הוא מבין בדבקות שלו באהבה לאותה אישה שהוא יכול להגיע למקום גבוה יותר ולהבין משהו על המציאות.

בתהליך הזה הוא מתנתק מהמציאות ויוצא מהעולם הגשמי ומתחבר לעולם רוחני יותר משום שאין לו צורך יותר בדברים חומריים.

השיא יהיה שאותו אדם מתחבר לעולם הרוחני ומבין כי כולו מגיע ממקום אחד - מהאל שיצר את העולם. הסיפור של די וידאש נועד להסביר כי האהבה החושנית לאישה הובילה את האדם לאהבה לאל בכמה צעדים פשוטים.